

คำนำ

จากความตั้งใจอันแรงกล้าของสำนักพิมพ์ลุ่มลูกบุน ที่จะ
นำเสนอวรรณกรรมอันทรงคุณค่าสู่สายตาผู้อ่านทุกท่าน วันนี้เรา
ภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้นำเสนอผลงานรวมเรื่องสั้นเขย่าขวัญ "เปิด
กรุผีไทย" จากปลายปากกาและพู่กันของครูเหม เวชกร ปริญญาจารย์
แห่งเรื่องเล่าสยองขวัญ ผู้สร้างสรรค์ผลงานที่หลอมรวมความ
หลอนและความมั่งคั่งได้อย่างลงตัว

ครูเหม เวชกร มิได้เป็นเพียงนักเขียนผู้มีพรสวรรค์ในการ
ร้อยเรียงถ้อยคำให้เกิดจินตภาพอันแจ่มชัดเท่านั้น แต่ท่านยังเป็น
ศิลปินผู้เปี่ยมด้วยวิสัยทัศน์ในการถ่ายทอดความรู้สึกผ่านงาน
จิตรกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ ภาพประกอบในเล่มนี้จึงมิใช่เพียง
เครื่องประดับเรื่องราว แต่เป็นเสมือนประตูที่เปิดสู่โลกแห่ง
วิญญาณ โลกที่ความเชื่อและความกลัวหลอมรวมกันจนยากจะ
แยกจาก

ใน "เปิดกรุผีไทย" ท่านจะได้พบกับเรื่องราวอันหลากหลาย ตั้งแต่เงาปริศนาในเมืองใหญ่ที่ซ่อนความลับอันน่าสะพรึง ไปจนถึงตำนานพื้นบ้านที่ยังรากลึกในความเชื่อของผู้คน แต่ละเรื่องราวถูกถ่ายทอดผ่านภาษาอันสละสลวย ผสานจินตนาการอันล้ำลึก และบรรยากาศวังเวงที่ชวนให้ขนลุกเกรียว

สำนักพิมพ์ลัมลูกบุ๊ก เชื่อมั่นว่า "เปิดกรุผีไทย" จะเป็นอีกหนึ่งผลงานที่สร้างความประทับใจให้กับนักอ่านทุกท่าน ด้วยเนื้อหาที่เข้มข้น ภาษาที่งดงาม และภาพประกอบที่ทรงพลัง เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะได้รับความสุขและความตื่นตัวจากการอ่านหนังสือเล่มนี้

แม้ว่าผลงานของครูเหม เวชกร จะเป็นสาธารณสมบัติที่เปิดกว้างให้แก่สาธารณชนแล้วก็ตาม สำนักพิมพ์ลัมลูกบุ๊กยังคงตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของผลงานเหล่านี้ และมุ่งมั่นที่จะนำเสนอในรูปแบบที่งดงามและเข้าถึงง่าย เพื่อให้เรื่องราวอันทรงเสน่ห์นี้ยังคงอยู่คู่กับสังคมไทยต่อไป

ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนเราด้วยดีเสมอมา

ด้วยความเคารพ

สำนักพิมพ์ล้มลุกบูค

สารบัญ

ไปชุบตัว	๕
น้ำเกีรติ.....	๔๖
อ้ายกล้าจะตายไม่ได้.....	๗๓
อ้ายบักสอย	๑๐๒
อ้ายเรื่องพเนจร.....	๑๑๙
นั่งหอย.....	๑๔๖
ผีปอบ	๑๕๙
ผ้าป่าผีตาย	๑๗๙
อ้ายป๋อก	๑๙๖
เงินยวง	๒๑๙
เรื่องเก่าของบ้านเกิด	๒๔๔
อ้ายทุยผู้ซื่อสัตย์.....	๒๖๗

ไปชุบตัว

ผมเกิดปวดปัสสาวะจึงรีบมาห้องน้ำที่เปิดไฟสว่าง

ชายกลางคนเดินสวนออกมาจากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว

เหลียวกลับมาดูว่าชายผู้นั้นคือใคร แต่ไม่เห็น...

ลมทุ่งโชยพลิวเข้ามายังลานบ้านเมื่อยามเย็น ผมกำลังเก็บข้าวเปลือกที่ตากไว้กลับเข้ากระบุง เหตุเพราะอ้ายคอกกับอี่เชียวกัดกันโดนกระบุงข้าวเปลือกคว่ำลงแอ่งน้ำ ในหัวผมเวลานั้นกำลังเต็มไปด้วยความคิดที่จะได้มีวาสนาไปชุบตัวที่กรุงเทพฯ โดยความอนุเคราะห์ของน้ำเกียรติ ซึ่งแต่ก่อนก็เป็นคนที่บ้านโพธิ์นี้เอง แต่จากบ้านนี้ไปชุบตัวที่กรุงเทพฯ นานปี จะได้เมตตาเอาผมไปชุบตัวที่กรุงเทพฯ บ้างอีกคน ด้วยว่าผมกำพร้าบิดามารดาแต่เล็ก อีกประการหนึ่งการเรียนหนังสือของผมก็แค่เรียนหนังสือที่วัดใกล้บ้าน จบแล้วก็คลุกอยู่กับควายในท้องทุ่ง เรื่องการเรียนหนังสือมันก็เลย

มาแล้ว จะเรียนอีกไม่ได้เพราะโตแล้ว จึงจะไปหาความดีเอาทาง
 กรุงเทพฯ เพราะกรุงเทพฯ เท่ากับสวรรค์ลงได้ไปอยู่ยอมต้องดีขึ้น
 เอง ดีกว่าจะจมอยู่กับโคลนตม น้ำเกียรตินี้แต่ก่อนอยู่บ้านนี้ชื่อน้ำ
 เกิด พอไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ เปลี่ยนชื่อเป็นเกียรตินี้เพราะพรึงไป
 เลย เขาได้ตกลงกับตาและยายของผมว่าอีกสองสามวันจะมารับ
 ตัวไป ฉะนั้นในหัวของผมในเวลานี้จึงควรคิดถึงแต่กรุงเทพฯ อีกไม่กี่
 วันนี่แล้วอ้ายเรื่องพี่เลี้ยงควายจะไปซุบตัวที่กรุงเทพฯ ละเน้อ ลม
 ยามเย็นพัดพลิวมาเต็มลานบ้าน ผมนึกว่าที่กรุงเทพฯ จะมีลมเย็น
 ๆ อย่างนี้ไหม แต่ถึงมีก็คงไม่มีกลิ่นควายกลิ่นโคลนอย่างบ้านเรา
 แน่ ๆ เขาว่าที่กรุงเทพฯ มีถนนใหญ่ ๆ มีรถวิ่ง มีบ้านสวย ๆ มี
 ตึกแถว มีไฟฟ้าสว่างไสว เอาเถอะนะ ลงได้ไปละก็ขอให้ น้ำเกียรตินี้
 พาเที่ยวให้ชุ่มเลย

วันในความฝันของผมได้มาถึงแล้ว น้ำเกียรตินี้ได้มาจาก
 กรุงเทพฯ โดยทางเรือผ่านอำเภออุทัยมา เมื่อน้ำเกียรตินี้ได้มาพุดตก
 ลงเรือผมกับตายาย แล้วผมก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ กับน้ำเกียรตินี้
 ผมมีเสื้อผ้าอย่างเลว ๆ ห่อติดตัวไปเท่าที่มี คิดถึงตายายและใคร ๆ

ที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อยก็อดร้องไห้ไม่ได้ แต่ความตื่นกรุงเทพฯ มันทำให้ผมรีบเข็ดน้ำตา กราบลาใครต่อใครแล้วก็ลงเรือไปกับน้ำเกียรติ ที่ช่างตลิ่งด้านขวามือผมเห็นเจ้าแพง ลูกสาวลุงโนดกับปากะออมมันยิ้มให้ผมด้วยหน้าที่เหย ๆ และดวงตามีน้ำตา ผมถึงกับสะอึกใจ เจ้าแพงมีอายุอ่อนกว่าผมสามปี ผมอายุสิบห้าปี เจ้าแพงมันก็สิบสองปี ด้วยความดีใจที่จะได้ไปกรุงเทพฯ ผมกลับมองมันไปในแง่ที่ว่า มันร้องไห้คงจะไม่ใช้มันคิดถึงผม มันก็แบบว่าผมได้ไปกรุงเทพฯ มันก็อยากไปบ้าง เพราะกรุงเทพฯ ใคร ๆ ก็อยากไป ผมยิ้มให้มันด้วยหัวใจที่เบิกบาน เจ้าแพงมองผมจนลับตา

ถึงอำเภออุทัย น้ำเกียรติเยี่ยมเพื่อนหลายคน กว่าจะได้เดินทางมาถึงอยุธยา ก็ป่วยมาก ผมตื่นตาตื่นใจเพราะนานแสนนานจะได้เข้าเมืองสักหน เรือแพสับสน ผู้คนมากมายติดกับบ้านทุ่งเราขึ้นรถไฟค่อนข้างเย็นเป็นรถไฟสายโคราชผ่านมาจากบ้านภาชีมีคนไม่ค่อยมากนัก การขึ้นรถไฟช่างตื่นตันทึ่งได้ดูได้ผ่านทุ่งท่าไปเป็นลำดับอย่างเปลิดเพลิด แต่หมู่บ้านท้องทุ่งบางแห่งช่างเหมือนบ้านที่เคยอยู่ของผมที่มาบโพธิ์ ทำให้ใจผมหวนนึกไปถึงใครต่อใครทางเบื้องหลัง คิดถึงตายาย ผมมาเสียแล้วก็ต้องทำงาน

หนัก ตาคงออกเลี้ยงควายเอง พอนึกถึงเรื่องควายแล้วหัวใจก็วูบไป ถึงเด็กรุ่นน้องคือเจ้าแพง เมื่อตอนสายที่จะจากมามันร้องให้อยู่ข้างตลิ่ง ตอนนั้นผมคิดว่ามันร้องให้เพราะอยากมากกรุงเทพฯ บ้าง แต่ตอนนี้เป็นเวลาพระอาทิตย์ต่ำเรียดิน ใจผมอ่อนระหอย นกกาต่างบินกันเป็นหมู่กลับรัง แต่ผมชีกำลังจากรัง ผมก็ร้องให้ออกมาสุดที่จะทนทานได้ แม้จะพยายามอดกลั้นก็ไม่ไหว ทั้งกลัวอายคนบนรถและกลัวน้ำเกียรติจะดูเอา พยายามทำหน้าให้ดี แต่น้ำตามันก็ไหลอาบหน้า ภาพของเจ้าแพงที่มันยิ้มกับผมด้วยน้ำตาข้างตลิตาผม ผมเกิดสงสารมันแทบใจขาด มันต้องคิดถึงผมจริง ๆ คิดถึงเพื่อนที่เคยเลี้ยงควายด้วยกันถูกใจกัน แต่ตอนนั้นผมตื่นการมากรุงเทพฯ จึงไม่เห็นใจมัน กลับมีใจเบิกบานแทนที่จะเวทนามัน มันเป็นหญิงที่ไหนจะได้มีโอกาสวาสนาได้มากรุงเทพฯ มันก็ต้องก้มหน้าอยู่กับท้องนา จมอยู่กับวัว ๆ ควาย ๆ อยู่ในบางนั้นจนโตเท่าควาย บัดนี้มันได้สียเพื่อนไปแล้ว คือผมที่จากมันมาทั้ง ๆ ก็ไม่ได้พูดว่าลา ปลอบใจมันเลย ยิ่งพระอาทิตย์จะลับฟ้าน้ำตาผมก็ไหลหนัก คิดถึงตาคิดถึงยาย แกหวังดีกับผมจึงยอมให้มาหาความเจริญเอาข้างหน้า ต้องการให้ผมปราดเปรื่องอย่างน้ำเกียรติบ้าง อนิจจาแก

ทั้งสองต้องทำงานหนัก และคอยเวลาพันธมิตรของหลานชายอีก
คนที่จะได้ฝากผีฝากไข้

น้ำเกียรตินั้นเห็นผมร้องไห้แล้ว แต่แกล้งทำเมิน ๆ ผมพยายามหัก
ใจเสียว่าอะไร ๆ มันก็เลยมาแล้ว แก้วอะไรไม่ได้ แล้วตั้งหน้าคิด
เรื่องข้างหน้าว่าต่อไปจะเป็นอย่างไรบ้าง กรุงเทพฯ นั้นหน้าตาเป็น
อย่างไร รถไฟได้เข้าเทียบสถานีหัวลำโพงกรุงเทพฯ ก็ค่าพอดี ผม
ตกใจและตื่นเต้นนัก สถานีที่นี่ใหญ่จริง ๆ ผิดกว่าอยุธยา ผมชักงก
เงินหิ้วห่อผ้าเดินตามน้ำเกียรตินั้นไปกับฝูงชน พอออกมาหน้า
สถานีผมยิ่งขนพอง เพราะเห็นรถมาก ไฟฟ้าสว่างไปทั้งถนน
ตึกแถวเรียงรายไฟฟ้ไปทั้งนั้นคล้ายเมืองบ้าน น้ำเกียรตินั้นมือผมเข้า
ร้านอาหารแถวนั้นเอง แก้วอาหารอะไรบ้างผมไม่ภาษาเลย

นั่งคอยสักครู่ก็มีผู้เอาอาหารมาให้ทั้งของผมและของน้ำ
เกียรตินั้น ผมมองอาหารอย่างตื่น ๆ ของผมมีสองอย่าง สังเกตว่าเป็น
เนื้อชิ้นใหญ่ ๆ และผัดกับอะไรหลายอย่างจานหนึ่ง อีกจานหนึ่งนั้น
เป็นหมี่ดิบแล้วปั้นก้อนใหญ่ผัดรวมกับอะไร ๆ มากอย่างเช่นกัน มี
ข้าวร้อน ๆ มาหนึ่งจาน ส่วนของน้ำเกียรตินั้นมีเนื้อก้อนใหญ่

สี่เหลี่ยมวางอยู่บนใบผักกาดหอม น้ำเกียร์ดิเอามีดหั่นเนื้อนั้นกินกับเหล้า เขาเรียกว่าเหล้าฝรั่งและผสมน้ำโซดา ผมเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกที่ว่ากินอาหารต้องมีมีดมาหั่นเอาเดี๋ยวนั้น เวลาจะกินอยู่บ้านไม่ว่าเนื้อไม่ว่าไก่เขาจะหั่นมันแล้วตั้งนั้น อาหารของผมก็ต้องหั่นเหมือนกัน เพราะเนื้อมันชิ้นใหญ่ ส่วนเจ้าหมูสับก้อนใหญ่นั้นไม่ต้องหั่น พอเอาช้อนตักก็ยุ่ย ผมตักใส่ปากเข้าไปคำหนึ่ง รู้สึกว่ามันอร่อยดังอาหารสวรรค์ ชักกระดาก ผมเคยแต่น้ำพริกบ้านนา เนื้อเค็มแห้ง ผักบุ้ง

ผมตักกับตักข้าวเข้าปาก ตาก็มองลอดกระจกออกไปดูข้างนอกถนน ดูคนแต่งตัวสวย ๆ เดินขึ้นรถบัส น้ำเกียร์ดิยังไม่กินข้าว นั่งกินเหล้ากับแกลั่ม เรื่องนี้ผมรู้ คนกินเหล้าเขาไม่ค่อยกินข้าว ทางบ้านผมคนกินเหล้าจะกินแต่กับเช่นยำเนื้อบ้าง แกงต้มยำบ้าง ปลาแห้งยำ กบยำ สุดแต่จะหาได้ถ้ามีอะไรเหมาะ บางทีก็มะขามเปียกจิ้มเกลือ ผมเห็นอาหารที่น้ำเกียร์ดิกินเล่นนั้น รู้สึกเสียดายว่าถ้าเป็นบ้านเรา อาหารจานเดี๋ยวนั้นก็จุ่งข้าวสารไปหลายจานทีเดียว

แต่น้ำเกี๋ยรติกินเล่นสบายไม่ห่วงข้าวเลย เกมองดูผมแล้วยิ้มอย่าง
กรุณาและขบขันที่เห็นผมตื่น ๆ ในอาหารที่ไม่เคยพบเคยเห็น

“กินให้สบาย เดี่ยวจะสั่งให้อีก อร่อย ๆ ทั้งนั้น” น้ำเกี๋ยรติ
พูดแล้วดื่มเหล้าอย่างสบายอารมณ์ ผมบอกกับแก้วว่าผมอิ่มแล้ว
อย่าสั่งอะไรอีกเลย แกเลยสั่งของหวานคือไอศกรีม ซึ่งเป็นชนิดที่
ผมไม่เคยกินอีกนั้นแหละ เคยแต่ทางบ้านนอกเป็นอย่างเหลว ๆ
อย่างกรุงเทพฯ แข็งชั้นอร่อยกว่าหอมดี

กว่าน้ำเกี๋ยรติจะอิ่มก็ค่ำมาก น้ำเกี๋ยรติเรียกผมให้หยิบของ
ตามแกลไปนอกร้าน ที่ริมถนนมีรถราวิ่งกันขวักไขว่ น้ำเกี๋ยรติเรียกรถ
มาคันหนึ่ง มันเป็นรถสามล้อ คนขับใช้เท้าถีบคล้ายถีบระหัดวิดน้ำ
ผมขึ้นนั่งกับน้ำเกี๋ยรติ คนขับก็ถีบระหัดไป มันวิ่งดีเหมือนกัน เรา
ผ่านรถชนิดหนึ่ง น้ำเกี๋ยรติบอกว่ารถราง มันวิ่งบนรางเหล็ก รูปร่าง
มันเหมือนรถไฟที่เรานั่งมาแต่เล็กกว่า สั้นกว่า นอกนั้นยังมีรถอะไร
ต่ออะไรหลายอย่าง เล็กบ้างใหญ่บ้าง ล้วนแต่ที่ผมไม่เคยเห็นทั้งนั้น
รถได้วิ่งมาถึงไหนบ้างผมไม่มีความรู้เลย เกิดมาในชีวิตก็เพิ่งเคย
เหยียบเมืองสวรรค์ครั้งนี้เป็นครั้งแรก รถได้มาหยุดที่บ้านหลังหนึ่ง

ดูข้างจะใหญ่โตมากเกินกว่าบ้านธรรมดา มีแขกดำ ๆ ฝ้าประตู
 แหกอย่างนี้ผมเคยเห็นทางบ้านผม ชายผ้าบัง ชายตัวบัง ชาย
 ขนมหึงบัง แหกนั้นยกมือแตะหัวเมื่อน้ำเกียรติเดินผ่านเข้าประตู
 รั้ว แหกมองดูผมที่มีห่อผ้าเดินถือตามหลัง ผมรีบเดินตามกระชั้น
 เข้าใกล้น้ำเกียรติ ผ่านโรงใหญ่ ๆ แล้วไปถึงบ้านหลังหนึ่งใหญ่โต
 เขาเรียกตึก

“อ้าว! กลับแล้วหรือครับคุณเกียรติ” เสียงใครร้องทัก ทั้งน้ำ
 เกียรติและผมต่างเหลือวไปทางเสียงทัก ผู้ทักเป็นชายกลางคน
 กำลังเดินเข้ามาหาเรา

“ไปเสียหลายวัน อ้อ! เด็กนี้ใช่ไหมครับที่ไปรับมา” ชายนั้น
 ถามและมองดูผม

“หลายวันหน่อยครับ ไปบ้านคราวหนึ่งก็เยี่ยมกันจนทั่ว” น้ำ
 เกียรติว่า “อ้อ น้ำครับ ทางนี้มีอะไรเกิดขึ้นบ้างไหม?”

“มีครับ!” ชายนั้นตอบ ดูน้ำเกียรติดสนใจถึงกับเข้าไปจนชิด

“เกิดอะไรครับ” น้ำเกียรติดถามกระชั้นชิด

“จะถูกปิดนะซีครับ”

“พวกเราทำอะไรเข้า?”

“คุณสุธิพุดกระທပကးเพื่อนเข้าซีครับ ท่วงมาทันที
บรรณาธิการต้องรีบไปขอต่อรองกัน เลยหลุดไปได้”

“อี...พวกเราอ้าปากไม่ค่อยเต็ม” น้ำเกียรติว่า แล้วถอนใจ

“นี่รับลูกกุญแจ” ชายแก่ส่งลูกกุญแจให้

น้ำเกียรติตอบขอบใจแล้วรับกุญแจมา พลังชวนผมขึ้นตึก
ผมเดินตามไป เรื่องที่เขาคุยกันตะก๊มผฟังให้หูแตกก็ไมรู้เรื่อง จึง
เดินตามขึ้นตึกไปชั้นบน เดินสองเลี้ยวก็ถึงห้องน้ำเกียรติ แกไข
กุญแจ ในห้องมืดแกเปิดไฟฟ้าก็สว่างขึ้น ในห้องนั้นมีโต๊ะทำงาน
และเตียงนอน น้ำเกียรติวางกระเป๋าเดินทางลงแล้วจัดเตียงเล็ก ๆ
นั่งเล่นให้เป็นเตียงนอนของผม แกตั้งใจไปปรับผมด้วยความจริงใจ
เพราะแกมีมุ้งเล็กเตรียมไว้ให้ผมเลย

เราไปอาบน้ำกันที่ห้องหนึ่ง ที่กรุงเทพฯ เขาไม่ได้อาบกัันที่
ทำน้ำหรือที่บ่อน้ำเหมือนบ้านผม น้ำเกียรติอธิบายให้ฟังว่ามีห้อง

ส้วมอยู่ในห้องน้ำนี้ด้วย ทั้งพาไปดูและอธิบายวิธีเข้าส้วมใช้ส้วม
ข้างสบายกว่าบ้านนอกจริง ไม่ต้องลงไปจากบ้านที่ส้วมตั้งห่างบ้าน
กลางคืบบางที่ต้องระวังงูลำบากมาก พออาบน้ำแล้วกลับห้อง น้ำ
เกียรติดอกให้ผมนอน ส่วนแกจะต้องทำงานเขียนหนังสืออีก ผมก็
รำพึงถึงสิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ ในกรุงเทพฯ ที่ได้เห็นล้วนแต่น่าระทึกใจ
แล้วก็นึกย้อนไปถึงทางบ้านนอก ปานนี้คงจะนอนกันแล้ว ดับไฟ
มืดไปทุกบ้าน เจ้าแพงอีกคนร้องให้ตามผมเมื่อตอนสายนั้นก็คง
นอนแล้ว คงจะไม่ร้องให้อีก ผมนึกแล้วก็ใจสะท่อน เมื่อวานแท้ ๆ
ผมยังนอนอยู่โน่น วันนี้มานอนอยู่ที่นี่ เจ้าแพงมันคงใจหายที่ผมเป็น
เพื่อนของมันจากมาเสียไกลกัน

ผมมาอยู่ที่นี่สองวันจึงรู้ว่าผมมาอยู่ที่ไหน และมีสภาพ
อย่างไร คือตึกนี้เป็นที่ทำการของหนังสือพิมพ์เพื่อนไทย ซึ่งน้ำ
เกียรตินักเขียนบทความและไม่มีบ้านอยู่ของตัวเองจึงอาศัยที่
ทำการนี้ เฉพาะผมกับน้ำเกียรติดูเท่านั้นที่ต้องนอนที่นี่ นอกนั้นคน
อีกมากมายเขาก็มีบ้านอยู่กันทั้งนั้น พวกเขามาทำงานกลางวันเย็น
ก็กลับบ้านหมด แต่เราสองคนยึดเอาที่นี่เป็นบ้านเลย ภายในโรง

พิมพ์นี้ นับจำนวนคนที่อยู่ในนั้นเวลากลางคืนก็มีด้วยกันห้าคนคือ
แขกยามหนึ่งคน ลูกพัฒนกับบ้าน้อยเมียของแกสองคน เราอีกสอง
คน รวมเป็นห้าคน แต่แขกยามนั้นพอเช้าก็กลับไปบ้านเขา

อีกสองสามวัน ผมก็ถูกส่งให้ลงไปโรงใหญ่ หัดเรียงพิมพ์
น้ำเกียรติอ้างว่าฟื้นความจำหนังสือไทยของผมที่จะเข้าหม้อเสีย
ทั้งสะกดการันต์ต้องระวัง ทั้งยังต้องฝึกอ่านหนังสือที่พวกข้างบน
เขาเขียนให้ออกแจ่มแจ้ง ผมเรียนอยู่หกเดือนก็พอจะเรียนได้คล่อง
และความรู้ข่าวสารการเมืองพอจะผ่านหูผ่านตาขึ้นมาบ้าง ด้วยว่า
อ่านทุกวัน เรียงตัวอักษรทุกวัน ผิดทุกวันเขาก็แก้ลงมาทุกวัน นาน
เข้า ๆ สะกดการันต์ก็ไม่ค่อยผิดซึกจะคุ้นตาคุ้นใจ การเรียงพิมพ์นี้
เท่ากับสอบภาษาไทยทุกวัน การเรียนหนังสือของผมเลยดีขึ้น
สะกดตัวไม่ผิด วรรณคดีขึ้น สำนวนการพูดดีขึ้น พอจะพูดจะคุย
อะไรกับใครพอรู้เรื่องเท่ากับเรียนทางลัด เพราะอายุผมสิบห้าปี
จะไปเข้าเรียนที่ไหน โรงเรียนอะไรเขาจะรับนักเรียนโคงเข้าไว้เล่า

คนหนังสือพิมพ์นี่เป็นนักการเมืองหลายคน และน้ำเกียรติ
ก็เล่นการเมืองกับเขาด้วย ผมได้ยินคนเขาพูดกันว่าน้ำเกียรตินี้

ปากกาคมนัก ผมก็แปลกใจว่าถ้าน้ำเกียรติเป็นคนสำคัญทำไมไม่มีบ้านอยู่ ผมเพียงจะรู้จักว่านักการเมืองนี้บางคนดูรุ่มร้อน แต่เพื่อนนั้นมากมาย เช่นน้ำเกียรติเป็นต้น กลางคืนมักจะไปประชุมกับเพื่อนหาเสียงคะแนนนะไรกันไม่รู้ บางคืนไม่กลับมาทั้งคืน ผมต้องนอนในตึกคนเดียว ชักไม่สบายใจเลย ตัวตึกมันใหญ่และน่ากลัวถ้าอยู่คนเดียว แต่ผมไม่กล้าจะร้องเรียนอะไรกะแก่ได้ กลัวแก่จะโกรธและเกลียดผมว่าไม่อดทน ความจริงแล้วการที่ผมใหม่ต่อตึกนี้มันย่อมมีความหวาดกลัวอยู่นั่นเอง บางเวลามีเสียงอะไรแปลก ๆ ช้างนอกห้อง ผมนั่งฟังด้วยใจระทึก ไม่กล้าพอที่จะเปิดประตูออกมาดูว่าเป็นเสียงอะไรที่ได้ยิน

การไม่ค่อยจะอยู่ติดที่พักของน้ำเกียรตินั้นยังดีที่แกยังห่วงผม จ่ายเงินไว้ให้ซื้ออาหารกินคนเดียวที่ร้านเจ๊ก เสริจอาหารแล้วเลี้ยงมานั่งคุยกับลุงพัฒน์และป้าน้อยฆ่าเวลาก่อน ง่วงจริง ๆ จึงจะฝันขึ้นนอน แม้จะกลัว ๆ อยู่ก็จำใจต้องขึ้นไปนอน ผมปิดประตูใส่กลอน เปิดไฟก็สว่างตลอดคืน ยังไม่หลับก็นอนฟังเสียงรวิงที่ถนน

เป็นรถสามล้อมากกว่ารถอื่น ดีดกระดิ่งกันเกรียวกราว บางคราว
พวกสามล้อนั้นก็ดำกันเอง เสียงเอ็ดตะโรลั่นถนน

คืนหนึ่ง เสียงคนเดินขึ้นบันไดจากข้างล่างมาชั้นบน ผมคิดว่า
นั่นคือเสียงน้ำเกียรติกกลับมา ผมคอยฟังว่าจะมาเรียกประตู
เมื่อใด พอเสียงฝีเท้าเดินมาที่ประตู ผมก็จะเปิดรับ แต่ก็ไม่มีเสียง
เรียก ผมก็นิ่งเสียไม่ยอมเปิดก่อนเรียก ครั้นไม่เห็นจริง ๆ ผมจึงค่อย ๆ
เปิดประตูแง้มดู ข้างนอกห้องไม่น้ำเกียรติดูที่นั่นเลย แทะหายไป
ไหน หรือจะไม่ใช่ ผมก็ชะโงกมองขวาก็ไม่พบใครจึงกลับปิดประตู
หรือแทะเดินเลยไปห้องน้ำก่อน ถ้ากระนั้นแทะก็เดินกลับมาเอง ผม
นั่งลงคอยที่โต๊ะทำงานของแทะ คอยฟังว่าแทะจะเรียกเมื่อไหร่ แต่
คอยนานเท่าใดก็ไม่มีเสียงมาเรียก ผมเลยนั่งพับโต๊ะกลับไป สะดุ้ง
ตัวตื่นขึ้นฟังเสียง เห็นเงียบสงัดไม่มีเสียงน้ำเกียรติผมเลยเข้ามุ้ง
นอน

รุ่งขึ้นตอนสาย น้ำเกียรติกกลับมา ผมถามว่าเมื่อคืนแทะกลับ
มาแล้วหายไปไหนเสียอีก ผมได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนผมได้ยินเสียง
ฝีเท้าขึ้นบันไดมาและมาหยุดยืนที่ประตู ครั้นผมเปิดประตูออกดูก็

ไม่มีใคร น้ำเกียรติฟังแล้วมีสีหน้ากังวลใจ แล้วตอบกับผมว่าเมื่อคืนไม่ได้กลับมาเลย นอนอยู่บ้านเพื่อน ผมก็ไม่สนใจอีกเพราะเป็นธรรมดาของแกที่กลับบ้างไม่กลับบ้าง ครั้นลงไปทำงานเรียงพิมพ์ กลับเกิดสงสัยใจขึ้นว่าในระหว่างที่ผมเล่าให้แกฟังว่ามีคนขึ้นบันไดมาชั้นบนในยามดึก น้ำเกียรติมีสีหน้ากังวลใจ แต่ว่าแกไม่ออกความเห็นว่าจะอะไรเป็นอะไรเสียบ้างเลย หรือแกมีความนัยอะไรกะมัง? แกถึงทำหน้าอย่างนั้น แกคงจะหลบหลีกใครอยู่ก็เป็นได้ เรื่องของคนเล่นการเมืองก็ยุ่ง ๆ อย่างนี้เอง แต่ละคนที่มาหาน้ำเกียรติดูพิลึก ๆ บางทีทำขริ้ม และจะพูดอะไรมีแง่มุมเป็นนัย ๆ คนอย่างผมฟังไม่ออกว่าเขาพูดอะไร แต่ละคนดูมีความสำคัญทุกคน เสมือนว่าจะไม่มีใครจะดีกว่า เขารู้อะไร ๆ ก็ไม่เท่าเขา บางทีเขาพูดอะไรอย่างดู ๆ รวากับจะกินเลือดกินเนื้อ บางคราวพูดอะไรแตก ๆ ดัน ๆ ผมไม่สนใจนักเลยไม่ค่อยฟังเขาพูด กลุ้มใจคนพวกนี้ อยู่ ๆ ก็ทำตัวปิด ๆ เปิด ๆ ดูมีทุกข์บ้างเคียดแค้นบ้าง ทำไมไม่ทำตัวหาความสุขเท่าที่จะหาได้กันเล่า มาโกรธแค้นใครกัน

เย็นนี้ผมต้องกินข้าวคนเดียวอีกที่ร้านเจ๊ก เพราะเพื่อน ๆ มาตามน้ำเกีรติไป ผมเริ่มกลัวใจอีกถ้าแกไม่กลับ ผมจะต้องนอนคนเดียวตามเคย ตอนหัวค่ำก็อาศัยลงพัฒนกับบ้านน้อยไปก่อน พอเห็นที่แกจะง่วง ผมก็ต้องแข็งใจกลับขึ้นตึกลำบากลำบาก เข้าห้องปิดประตูลงกลอน เปิดไฟจ้าแล้วเข้านั่งนอนแช่ ค่ะเนว่าเวลาสักห้าทุ่มจะไ้เกิดความยุ่งยากขึ้นแกใจผมอีกคล้ายคราวก่อน คือมีเสียงผีทำคนสองสามคนขึ้นบันไดมาชั้นบน ผมนั่งฟังอยู่ ผีเท่านั้นเดินมาทางห้องผม คราวนี้มีเสียงผู้หญิงด้วย หัวเราะกันคิกคักหยอกล้อกันมา ผมยืนอยู่ที่ประตูโดยยังมีไ้เปิดออกไป แต่เสียงผีทำเดินเลยห้องผมไป ผมเลยแอบเปิดประตูแง้มดู แต่ไม่เห็นใคร เขาคงเดินเลยเลี้ยวไปเสียแล้ว ผมจึงปิดประตูเสียดังเดิม เกรงว่าถ้าเขาเดินกลับมาเขาเหล่านั้นจะไม่พอใจที่ผมแอบดูเขา ผมปิดประตูแล้วยืนแอบอยู่ข้างประตู จัดการดับไฟให้มืดเฉพาะในห้องเรา คิดว่าถ้าเขาเดินย้อนมาอีกผมจะแอบดูข้างเดียวโดยไม่ไห้เขารู้ตัว ตามที่คิดไว้เป็นจริงทุกอย่าง เขาเหล่านั้นเดินย้อนกลับมาอีก ผมคะเนดูว่าพอเขาค่อยหลังผมก็รีบแย้มประตู แต่แปลกจริงผมดูไม่ทันตามเคย เขาเลี้ยวไปเสียแล้ว ผมโง่ที่ไปใส่กลอนไว้ เวลาเขาเดินมาจะ

ถอนกลอนแรงนักก็จะมีเสียงดัง จิ้งค๋อย ๆ ดึงมันทำให้ข้าไม่ทันการ ครั้นจะออกจากห้องไปดู ถ้าเขาเห็นข้าเขาก็จะว่าผมมีความ ทะเล้น

พอเช้าขึ้นน้ำเกียรติกลับมาทำงาน ผมเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง แกมีสีหน้าฉงน

“เอ๊ะ! น้ำพัฒน์ปล่อยให้ใครขึ้นมายุ่มยาม” น้ำเกียรติพูด แล้วชวนผมลงไปหาลุงพัฒน์สอบถามเรื่องดู ทั้งให้ผมเล่า เหตุการณ์ที่เห็นมาให้ฟังอย่างละเอียด

“เอ! ทำผมจะหลับ แต่เอ๊ะ! ทำไมอ้ายบานูปล่อยให้ใครเข้ามา ในนี้” ลุงพัฒน์พูดคล้ายพูดกับตัวเอง แล้วมองตาน้ำเกียรติบ้างมอง ตาบ้าน้อยบ้าง มีสีหน้ายุ่งใจ

“ดูท่าพวกข้างบนจะเกิดนัดพวกมากันที่นี้กระมัง เจ้าบานู มันรู้จักทุกคนก็เลยยอมให้เข้ามา” ลุงพัฒน์ออกความเห็นดังนั้น น้ำเกียรติเลยเห็นจริง

“ท่าจะจริงอย่างน้ำพัฒนาว่า” น้ำเกียรติพูด “เดี๋ยวถามบาบุดู
ก็รู้ว่าใครมาบ้าง”

“ถามอะไรล่ะครับ เข้าขึ้นมันก็กลับบ้านมัน” ลุงพัฒน์ว่า
เป็นอันว่าไม่ได้ความ

ในเย็นนั้น บาบูมาทำงาน น้ำเกียรติดกับลุงพัฒน์เรียกมาถาม
ความตอนเมื่อกลางดึกคืนวาน บาบูยืนยันแข็งแรงว่าไม่มีใครเข้า
มาเลย เขารับว่าแม้เขาจะนั่งหลับไปบ้างแต่คนมาหลายคนก็ต้องรู้
ประตูไม่ได้เปิดกว้างทั้งสองบาน พอคำคืนก็เปิดประตูเล็ก แต่ปกติ
ถ้าไม่มีใครมาประตูของเล็กก็ปิดเสมอ เอาหลังฟังประตูไว้ ใครจะ
แอบเข้ามาได้อย่างไร

น้ำเกียรติดกับลุงพัฒน์จนปัญญา ทั้งสองคนต่างมองหน้ากัน
อย่างสงสัยอยู่ในที่ ผมก็ชักใจวูบขึ้นมาทีเดียว ถ้าไม่มีใครขึ้นไปบน
ดึกแล้วใครเล่าขึ้นไปทั้งสองคืน น้ำเกียรติมองหน้าผม แกรู้ว่าผมมี
หัวใจอย่างไรเวลานั้น พอสักครู่เพื่อนแกมา แกเลยเลิกไปข้างนอก
แกให้ผมไปสั่งเหล้าและอาหารที่ร้านเจ็กเข้ามากินกันเลี้ยงกันใน
ห้องนั่นเอง ตอนโพล้เพล้ผมเกิดปวดปัสสาวะจึงรีบมาห้องน้ำที่

เปิดไฟสว่าง มีใครคนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคนเดินสวนออกมาจากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ถ้าผมหลับไม่ทันก็โดนกัน ผมเลยเข้าห้องน้ำ แล้วเหลียวกลับมาดูว่าชายผู้นั้นคือใคร แต่ไม่เห็นแล้ว ผมจึงหมุนตัวจะเข้าห้องส้วม ก็มีหญิงสาวผลุนผลันสวนออกมา ผมผะเกือบบโดนกันอีก พอหญิงนั้นออกประตูไป ผมก็เข้าห้องส้วมปัสสาวะไปนี่ไป ภาพที่พบกันมันคล้ายฝันเลื่อน ๆ ลาง ๆ

ผมเสร็จแล้วรีบกลับมาบอกน้ำเกียรติ พอแกได้ฟังก็ลุกขึ้นยืนอย่างเร็วและรีบวิ่งมาที่เฉลียงตึกตะโกนลงไปข้างล่างว่า

“น้ำพัฒนครับ! เข้าบ้านไดไว้อย่าให้ใครลง มีคนขึ้นมามาก น้ำพัฒนสั่งบาบูนให้คุมประตูด้วย” น้ำเกียรติว่าแล้วกลับเข้าห้องบอกเพื่อนอีกสองคนให้ช่วยหาคนแปลกหน้าขึ้นมามาบนตึก ทั้งหมดเที่ยวเปิดประตูห้องทั้งหมด แม้แต่ห้องเก็บของทุก ๆ แห่งทั่วตึกก็ไม่มีใคร เปิดไฟสว่างไปทั้งตึก ทุก ๆ บานก็ปิดกลอนใส่ดีอยู่ แต่คนแปลกหน้าหญิงชายนั้นหายไปทางไหน เราลงไปตึกชั้นล่างอีก คราวนี้มีลูกพัฒนเข้าช่วยค้นหาอีกคน มันก็เป็นเรื่องประหลาด ไม่มีใครเลย แต่อะไรเล่าที่ห้องน้ำ ลูกพัฒนมองหน้าผมอย่างสงสัยว่าจะ

ตาผาด บ้าน้อยนั้นตาวาวอย่างตื่นกลัว ส่วนใจผมนะอย่าถาม ผม
เลยวูบวาบเหลือเกิน ภาพของชายกลางคนที่ส่วนกันกับผมที่
ห้องน้ำนั้น แม้จะสวนด้วยกิริยาอาการเร็ว แต่ผมจำได้ว่าชายนั้นมี
หนวดตัดเรียบริมฝีปาก และหนวดนั้นหงอกประปรายพร้อมกับเส้น
ผมก็เช่นกัน หนุ่ยนั้นแม้จะเดินก้มหน้า ผมก็เห็นแกด้านหนึ่งมีปาน
ที่โหนกแก้ม

ลุงพัฒน์นั้นท่าทางแกเข้มแข็งอยู่ แต่ผมสังเกตเห็นมือที่แก
ถือตะพดนั้นสั่น ๆ มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีแล้วหันมองดูตามซอก
ตามมุมตึกแล้วสะกิดบ้าน้อยให้กลับห้อง พอพ้นเรา แกทั้งสองก็ก้ม
หน้ากระซิบออกความเห็นแก่กัน บ้าน้อยทำมือโหวกเหวกลุงพัฒน์
ก็ทำมือทำไม้เช่นกัน ผมนั้นชักจะขาสั่น เกิดมาเป็นตัวเป็นตนก็เคย
เห็นครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตและเป็นการเห็นที่ใกล้ชิด ส่วนผู้อื่น ๆ
รวมทั้งน้ำเกียรติดูอาจจะยังไม่เชื่อก็ได้ เพราะเขาทั้งหมดยังไม่ได้พบ
เอง ได้ยินแต่ผมบอกแค่อายุ ผมอาจจะโลเลไวยวายไปก็ได้ที่พบมา
สามครั้งอาจจะหุ่เพื่อน ในคืนแรก ๆ ได้ยินอะไรแว่วจากทางไหน
มันก้องมาบนตึกเลยเหมาว่าคนขึ้นมา แต่ครั้งหลังนี้ตามผมคงจะ

เพื่อนไปอีกกระมัง แต่ตัวผมเองนั้นแน่ใจที่สุด มันทั้งได้ยินและได้เห็นเต็มตา

ในคืนนั้นน้ำเกียรติดกลงไม่ไปไหน เมื่อเพื่อน ๆ กลับแล้วแกก็อาบน้ำและลงมือเขียนหนังสือที่โต๊ะและบอกให้ผมนอน ผมจึงเข้านอนนึกถึงภาพที่ติดตาตอนหัวค่ำและเสียงประหลาดเมื่อคืน รู้สึกว่าทุกคนที่ฟังจากปากคำของผมเล่าให้เขาฟังดูเขายังเลือน ๆ ไม่เชื่อผม แล้วผมจะต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไปโดยน้ำเกียรติดจะอยู่ข้างไม่อยู่ข้าง และผมจะต้องพบกับเขา...เขาผู้ไม่มีร่างกายทำแต่เสียง ทั้งอีกพวกหนึ่งทำภาพให้เห็นชัดเมื่อหัวค่ำนี้ ผมคิดแล้วก็หนาวสะท้าน เมื่อจากบ้านมาแล้ว ไม่มีทางอะไรจะเลือกได้ตามใจ ถ้าผมยังอยู่บ้านนอก ผมจะขอพึ่งดาพึ่งยาย แต่ในยามนี้ผมจากมาแล้วก็หมดทางจะพึ่ง ครั้นจะพูดกับน้ำเกียรติ แกจะยอมฟังหรือเพราะตัวแกเองยังไม่มีบ้านอยู่ แกจะจัดให้ผมพ้นที่นี้ไปได้อย่างไร ผมคิดไปกลัวไป รู้สึกว่าหมดที่พึ่งก็เลยร้องไห้ขึ้นมา น้ำเกียรติดได้ยินเสียงผมร้องไห้จึงลุกเดินมาที่ผม

“อย่าร้องเลยว่ะ พรุ่งนี้น้ำจะย้ายแปลงไปอยู่กับน้ำพัฒนา”
 ผมได้ยินแกพูดดังนั้นจึงค่อยหายทุกขใจ ค่อยระงับความกระวน
 กระวายลงได้ นอนนิ่งเงียบ รู้สึกขอบคุณน้ำเกียรติที่ยังเมตตาผม
 อยู่ มิได้ทิ้งขว้างผมอย่างที่ผมคิดไป แกก็เห็นใจผมห่วงผมมิใช่คน
 เอาแต่ใจตัว

รุ่งขึ้นผมได้ถูกย้ายตัวลงมานอนที่ห้องลุงพัฒนา ส่วนห้อง
 ข้างบนที่เก่าน้ำเกียรติจะนอนคนเดียว ผมดีใจที่ได้ย้ายมาอยู่กับ
 ลุงพัฒนา แต่ใจหนึ่งคิดห่วงน้ำเกียรติ แกต้องนั่งเขียนหนังสือคน
 เดียวนอนคนเดียว แกก็คงกลัวเหมือนกัน แต่แกเป็นผู้ใหญ่ก็ต้อง
 สู้ตามหน้าที่ผู้ใหญ่ แต่การไปไหนกลางคืนนั้นดูชักจะบอຍเข้า ทั้ง
 ไม่กลับห้องจนรุ่งขึ้นบอຍเข้า อาจะเกิดจากกลัวที่ต้องนอนคน
 เดียว หรือแกมีเรื่องยุ่ง ๆ ของแกเหลือเกิน เรื่องการเมืองอะไรของ
 แกจะไม่ทำให้แกมีสุขเลย

อีกสองสามวัน น้ำเกียรติจัดการให้ผมหยุดงานทาง
 เรียงพิมพ์และย้ายขึ้นไปทำงานข้างบน มีหน้าที่คอยรับโทรศัพท์ที่
 คนภายนอกพูดมาติดต่อ ผมก็ไปตามคนที่เขาต้องการติดต่อมาพูด

เพราะผมรู้จักคนทำงานในนั้นทั้งหมดดี ถ้าไม่มีใครโทรมาก็มีหน้าที่
ตรวจพู่กันชั้นแรก ชั้นตอนเพียงเกลตาตัวผิดเสียก่อน ทั้งนี้ก็เพราะผม
ผ่านการเรียงพิมพ์มาแล้ว ถูกแก้เรื่องคำผิดตัวสะกดการันต์ผิดไป
จากกองบรรณาธิการเสียมากแล้ว จนรู้เรื่องจึงพอตรวจแก้ชั้นต่ำได้
ส่วนต่อไปเป็นการตรวจของผู้ใหญ่ที่มีความรู้สูงทั้งอักษรศาสตร์
และทางหนังสือพิมพ์เป็นผู้ตรวจสุดท้าย

ในตอนบ่ายวันนั้น มีใครคนหนึ่งมาที่สำนักพิมพ์ของเรา
พวกเราต่างลุกขึ้นจากเก้าอี้เอะอะต้อนรับเป็นการใหญ่ จับมือกัน
วุ่นวาย บางคนเข้ากอดรัดชายคนนั้น ผมมองดูเขาอย่างไม่รู้เรื่อง

“นี่แหละเพื่อนเอ๋ย เพื่อนได้ประกาศนียบัตรแล้ว” พวกเรา
ร้องขึ้นและตบหลังชายคนนั้นอย่างหนักแล้วก็หัวเราะกันครืนใหญ่

ผมฉงนกว่าคนคนนั้นเขาไปศึกษาอะไรสำเร็จมาหนอ จึง
ได้ประกาศนียบัตรมาเป็นที่ยกย่อง ครั้นฟังเขาพูดกันนานเข้าจึงรู้
ว่าชายผู้นั้นออกจากตารางมาในคดีการเมือง พันโทฯมาแล้วก็มา
เยี่ยมพรรคพวก ทุกคนนิยมกันว่าการติดตารางคดีการเมืองคือ
ประกาศนียบัตร ผมใจหายเพิ่งรู้ว่าชีวิตจิตใจของพวกที่เรียกตัวเอง

ว่านักการเมืองนั้นผิดกว่าชีวิตจิตใจของคนธรรมดาสามัญ ผมชัก
หนาวใจกลัวน้ำเกียรตินี้จะเป็นไปบ้าง การติดตามเรื่องนี้ผมไม่เคยรู้ไม่
เคยผ่าน แต่เคยได้ยินผู้ใหญ่พูดว่ามันร้ายนักไม่ผิดอะไรกับนรกเรา
ดี ๆ นี่เอง

ต่อมาไม่นานนักก็มีเรื่องเกิดขึ้น หนังสือพิมพ์ทุกฉบับลงข่าว
กันเกรี้ยวว่าคนกลุ่มหนึ่งคิดร้ายต่อรัฐ และได้มีการจับกุมตัวหลาย
คนพร้อมด้วยหลักฐานยืนยัน พรรคพวกที่ร่วมคิดมีอีกได้ถูกรวบตัว
ไประนาว แต่มีตัวการบางคนหลบหนีไปได้ พวกกองบรรณาธิการ
ของเราบางคนเอะอะด่าว่าน้ำเกียรตินี้หาว่าทำการพลาดเพราะหลง
กลนักการเมืองอีกฝ่าย จึงทำให้พรรคพวกต้องเข้าปิ้งไปตาม ๆ กัน
ผมชนลูกชู้ไปทั้งตัว น้ำเกียรตินี้โดนดีเข้าแล้ว แม้จะไม่มีรายชื่อใน
จำนวนที่ถูกจับ แต่ก็คงอยู่ในจำนวนที่หลบหนีไปได้นั่นเอง
เป็นอันว่าอยู่ในบัญชีของผู้คิดการเป็นเลี้ยนหนาม

ลุงพัฒน์บ้าน้อยต่างหน้าเศร้า บ่นอยู่วันวายเรื่องของ
หนังสือพิมพ์นี้ ผมมองเห็นช่างประหลาดแท้ ๆ ขนาดเป็นภารโรง
เท่านั้นก็ดูจะมีความรู้ทางการเมืองกะเขาด้วย ในขณะที่ผมมี

อายุน้อย ทั้งมีชีวิตป่าเถื่อนจมอยู่กับความมืด ผมเชื่อว่าทุกคนที่พูดว่าตัวเองเป็นนักการเมืองนั้นเขาต้องเป็นจริง ๆ เขาคงเฉลียวฉลาดในการปกครองดี เขารู้ดี รู้ชั่วที่บ้านเมืองเดินอย่างไรถูกอย่างไรผิด ผมเพิ่งมารู้คร่าวหลังว่านักการเมืองนั้นไม่ใช่จะเป็นกันง่าย ๆ ต้องมีความรู้จริง ๆ ผ่านการเมืองต่างประเทศมาหลายประเทศจึงรู้ว่าอะไรดีไม่ดี และทำอย่างไรจะเหมาะสมกับประเทศเรา เพียงแต่รู้เรื่องในประเทศเราเท่านั้นใช้ไม่ได้ เพราะการเล่นการเมืองนั้นเราจะต้องเชื่อมกับประเทศเขาอีกด้วย จะเอาแต่ของเราอย่างเดียวก็จัดว่าไม่ใช่ นักการเมืองที่จะนับถือได้ แต่เมื่อสมัยอายุเท่าผมนั้นก็น่าขันที่ว่าคนแค่ลูกพัฒนาก็รู้การเมืองกะเขา และอีกหลาย ๆ คนที่ผมรู้จักว่าเป็นเพื่อนน้ำเกียรติ แต่ละองค์หน้าตาไม่บอกว่าจะเป็นคนมีส่วนมากจะให้ความไว้วางใจเป็นผู้ปกครองเขา แต่เขาก็วางท่าทางหรือมั่นใจตนเองว่าเขาเป็นคนสำคัญจะเป็นผู้นำประชาชนได้เป็นอย่างดี

ผมไม่ได้กลุ้มใจว่าน้ำเกียรติแพ้การเมือง แต่กลุ้มใจว่าน้ำเกียรติเป็นผู้อุปการะผม เมื่อแกมามีอันเป็นผมก็ช่วยอะไรแกไม่ได้

ให้สมกับที่จะทดแทนคุณของแกที่มีต่อผม ยิ่งลุงพัฒน์แค้นอย่าง
ห้วงน้ำเกียรติว่าน้ำเกียรติมีภัยสองชั้น นอกจากจะมีภัยทางการ
ปกครองแล้ว ยังมีภัยทางนักรการเมืองอีกฝ่ายที่ถูกจับตัวไป และ
พวกที่เหลืออยู่จะจ้องล้างเพื่อปิดปากและแค้นเคืองที่โครงการของ
เขาต้องล้มเหลว น้ำเกียรติจึงตกหนักมาก ผมกลุ่มใจจนไม่รู้จะ
บรรยายอย่างไรถูก ผมจากบ้านนอกมาอยู่ในความคุ้มครองของน้ำ
เกียรติ แต่เดี๋ยวนี้น้ำเกียรติต้องหนีหาย ผมจะอยู่กับใคร งานที่ทำ
นั้นไม่ว่าจะเป็นหลักประกันเลี้ยงตัวได้เลย ทั้งอายุก็น้อย ว้าวุ่นที่สุด
มองข้างหน้าไม่ออกว่าผมจะทำอย่างไรกับตัวของผมเอง จะอยู่จะ
ไปอย่างไรกันแน่ ผมมาอยู่โรงพิมพ์นี้ก็เพราะน้ำเกียรติ แต่เมื่อน้ำ
เกียรติไม่อยู่ ผมก็กลายมาเป็นผู้ที่อยู่ในปกครองของลุงพัฒน์ผู้เป็น
เพียงภารโรง ถ้าทางกองบรรณาธิการเขาจะปลดผมออกจากงาน
และไม่ให้อยู่ในสถานที่นี่ ลุงพัฒน์จะมีอำนาจอะไรป้องกันผมได้
เล่าทั้งสองประการ

ท่านบรรณาธิการยังไม่ได้พูดถึงผมว่าอะไร ผมจึงทำงาน
ไปก่อนตามหน้าที่ วันหนึ่งตำรวจได้มาตรวจค้นห้องน้ำเกียรติตาม
หน้าที่ของเขาแต่ก็ไม่ได้อะไรไป เขาจะกลับพวกเขาชำเลื่องดูผม